

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Marion Lennox
Orvos a családban

Laura Iding
Ép lélekkel

Carol Marinelli
Fogadd el a boldogságot!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Marion Lennox, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *Falling for Her Wounded Hero* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Laura Iding, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Consultant's Homecoming* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: Halász Kriszta

© Carol Marinelli, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Surgeon's Miracle Baby* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Szathmári Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 69. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-197-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marion Lennox

Orvos a családban

1. FEJEZET

A tenger, amelyre rálátott az ablakból, úgy vonzotta, akár a szirének éneke. A nap rásütött a lágy hullámokra, és dr. Tom Blake vágyakozva bámult kifelé, mielőtt behívta a következő beteget.

Szerencsére a délutáni rendelés nem volt túl hosszú és megerőltető. Cray Point eldugott városka volt Ausztrália délkeleti partvidékén, és a legtöbb helybéli ugyanúgy imádott szörfözni, mint Tom. Ilyenkor az emberek félretették a kisebb bajaikat, és csak akkor jelentkeztek be az orvoshoz, ha nagyon muszáj volt.

Végre az utolsó beteg is elment, így Tom alig várta, hogy élvezhesse a hullámlovaglás örömeit.

– Mára ennyi volt! – jelentette ki az asszisztensének, miközben bezárta a páciens adatlapját a számítógépen.

– Van még valaki a váróban – szólt közbe Rhonda. – Mrs. Tasha Raymond, az utolsó pillanatban jelentkezett be.

Nyilván egy turista, gondolta Tom. Remélhetőleg csak jelentéktelen panasza lesz.

Felállt, hogy beszélítsa a beteget, de az ajtóban lemerevedett.

A nő a váróterem másik végében ült. Harminc év körüli lehetett, és a terhessége végén járt. Kimerültnek tűnt, a szeme alatt sötét karikák húzódtak. Így szoktak kinézni azok a kismamák, akiknek kisgyerekekről kell gondoskodniuk, vagy keményen dolgoznak, esetleg nem örülnek a terhességnek.

Tasha Raymond legfeljebb egy méter hatvanöt centi lehetett, a bőre sápadt volt, aranybarna haját rendetlen lófarokba fogta. Terhesfarmert viselt, és egy nagy méretű széldzseki volt rajta. Összességében úgy festett, mintha napok óta nem aludt volna.

Tom ismerte ezt a nőt – de akkor még Tasha Blake-nek hívták.

– Tasha! – szólította meg döbbenet, mire a nő halványan elmosolyodott, és nehézkesen felállt.

– Szia, Tom! Nem is számítottam rá, hogy még megismersz.

Erre lett volna esély, hiszen Tasha a féltestvére özvegye volt, akivel Tom csak Paul temetésén találkozott.

A mostohaanyja, Deidre érezte vele, hogy jobban szeretné, ha nem jelenne meg a gyászszertartáson, de Tom úgy érezte, mindenképpen el kell mennie.

Végig a háttérben maradt, mígnem Paul egyik kötélbarátja, aki tisztában volt a család történetével, be nem mutatta.

– Tom, valószínűleg még nem ismered Tashát. Ő és Paul házasok voltak.

A hír, hogy Paul megpróbálja megmászni a Mount Everestet, egyáltalán nem lepte meg Tomot. A féltestvére mindig is kalandvágyó volt, és egyre nagyobb kockázatokat vállalt. Azon jobban csodálkozott, hogy Paul megnősült.

A fiatalasszony, akit körbevettek Paul barátai, nagyon törékenynek tűnt. Mintha csak kísértet lenne.

Tom a részvétét nyilvánította neki, aztán Paul egyik barátja odalépett a nőhöz, és a vállára terített egy kabátot, hogy megvédje a temetőben fújó jeges szélről. De talán inkább az anyósától akarta megóvni...

Ennek már négy éve. Hogyhogy ilyen jól emlékszem ennek a nőnek az arcára? – tűnődött Tom.

Rhonda kíváncsian nézett egyikükről a másikukra. Ő volt a városban a legnagyobb pletykafészek, már ha eltekintünk az ikernővérétől, aki szintén jeleskedett ezen a téren. Mindketten Tomnak dolgoztak: Rhonda asszisztensként, Hilda pedig házvezetőnőként. A két középkorú özvegy példásan ellátta a feladatait, de mindenbe beledugták az orrukat, ami nem tartozott rájuk.

– Egyedül is boldogulok, Rhonda – mondta Tom, és a várandós nőre mosolygott bátorításképpen.

– Köszönöm, hazamehet.

– Ó... de Mrs. Raymond...

– Mrs. Raymond az elhunyt féltestvérem özvegye – magyarázta el a helyzetet az orvos. Nem látta értelmét, hogy titkolózzon, hiszen Rhonda az adatok alapján hamarosan úgymint rájött volna. – Lehet, hogy magánügyben keres, úgymint nyugodtan menjen haza.

Az asszony vonakodva fogta a táskáját, és távozott.

Tasha kettesben maradt Tommal. Miért is jött el ide?

De hát tudta a választ: kétségbe volt esve, és segítségre volt szüksége.

„Egyedül is boldogulok.” Ez volt a jelszava, mióta a szülei életüket veszítették Afganisztánban egy terrortámadás során. Ő ekkor még csak kamasz volt, de később is ezzel erősítette magát, amikor Paul meghalt a Mount Everest megmászásakor.

Két nappal ezelőtt azonban minden megváltozott.

Ez a férfi pedig Paul féltestvére, úgymint ki máshoz fordulhatna segítségért, ha nem hozzá?

Tom haja ugyanolyan sötétbarna volt, mint Paulé, de a nyári nap kissé kiszívta. Bizonyára sok időt tölt szörfözéssel. Magasnak tűnt, talán megvan egy méter kilencven centi is. Napbarnított bőréen csak a kék szeme körül látszott néhány fehéren maradt ránc. Sportos volt, az alakja izmos.

Tasha megborzongott. Még egy Blake fiú...

De ő most azért jött el hozzá, mert másra nem számíthatott.

A férfi figyelmesen nézett rá, és gyengéden megkérdezte:

– Tasha, segíthetek valamiben?

A lány gondolatai a temetés körül jártak. Akkor nagyon meglepte, hogy Tom elment végső búcsút venni Paultól. Ők ketten sosem lehettek igazi testvérek, hiszen nem volt rá alkalmuk, hogy összebarátkozzanak.

– Az anyám megfojtana, ha megtudná, hogy tartom a kapcsolatot Tommal – mesélte egyszer a férje. – Amikor még kisebb voltam, apa egyszer magával vitt nyaralni. Anyámnak azt mondta, hogy amolyan apa-fia kirándulás lesz. Csakhogy magával hozta a féltestvéreimet, Tomot is, aki négy évvel idősebb nálam. Nagyon klassz srác, és rendesen viselkedett velem, pláne ha arra gondolok, hogy én egy kis töpszli voltam a szemében, aki állandóan rajta csüng. Anya persze utólag mindenre rájött, és teljesen kiakadt. Ezért aztán gyerekkorunkban nem is találkoztunk többször. Később apánál egyszer-kétszer összefutottunk, de nem tartottuk a kapcsolatot. Mindig az volt az érzésem, hogy megbízható, rendes ember. Ha velem történne valami, Tasha, rá számíthatnál.

Ha velem történne valami... Például ha betemetné egy tonna jég az Everesten.

Paul és az apja mindketten sármos pasik voltak, a nők kedvencei. Vajon Tom Blake másmilyen?

– Tasha.

Tom hangja aggódónak tűnt, mint egy gondoskodó házi orvosé.

Talán az lenne a legjobb, ha úgy viselkednék egymással, mint orvos az orvossal, gondolta a nő. De sokkal inkább rettegő anya volt, akinek nincs senkije, és nemrég kapta a legrosszabb hírt, amit el lehet képzelni.

– Készíték neked egy teát sok cukorral – mondta most Tom, miközben megfogta a vállát. – Aztán szép nyugodtan mindent elmesélhetsz.

– Sokáig fog tartani – jegyezte meg halvány mosollyal Tasha. – Dupla időpontot kellett volna foglalnom.

– Ez családi ügy – nyugtatta meg Tom, miközben feltette a vizet forrni.

Család...

Tasha elnézte a férfi széles vállát és a rövid ujjú pólóból kilátszó izmos karját.

Tom Blake családorvos, aki minden betegének lelkiismeretesen a gondját viseli, gondolta Tasha. Megpróbált uralkodni magán, és visszafojtotta kitörni készülő könnyeit.

A férfi pedig mintha megérezte volna, hogy neki még szüksége van némi időre, ráérősen elkészítette a teát, megkérdezte, hogy tejet vagy citromot kér-e bele, aztán odahúzott mellé egy széket, és letelepedett.

– Szóval – kezdte Tom azon a megnyugtatónak szánt hangon, amelyet Tasha is tükör előtt gyakorolt be orvosi pályája kezdetén.

A férfi mintegy mellékesen felé tolt egy doboz papír zsebkendőt az asztalon.

A nőnek mosolyognia kellett.

– Nem fogok sírni, ígérem.

– Annyit sírsz, amennyit akarsz. Bizonyára megvan rá az okod. A temetésen csak futólag találkoztunk...

– Utána Angliába költöztem. Képtelen lettem volna itt maradni. Paul anyja engem hibáztatott azért, mert...

– Paul anyja egy buta, gonosz hisztérika – szögezte le Tom. – Senki sem tudta volna visszatartani a férjedet, ha egyszer meg akarta mászni a Mount Everestet. Amit a fejébe vett, azt véghez is vitte.

– Ilyen jól ismerted?

– Nem. Amikor apám elvált Deidre-től, minden olyan bonyolult lett. Anyámat korábban nem küldte padlóra a válása, ő folytatta az életét apám nélkül. Deidre azonban megkeseredett, és foggal-körömmel harcolt azellen, hogy apa egyáltalán láthassa Pault. Amikor felnőttünk, ő meg én néha leültünk apával egy sörre, és elbeszélgettünk, de az ő halála után megszakadt a kapcsolatunk... Tasha, igyál egy kis teát!

A nő belekortyolt a csészébe, és elcsodálkozott, milyen jólesik neki a forró ital. Mikor is ivott utoljára teát?

– És most meséld el, miért vagy itt!

Tasha csak ült, és képtelen volt belekezdeni, mert akkor úgy érezné, hogy a rémálom valósággá válik.

– A kisbabám... – kezdte remegő hangon, mire a férfi pillantása a pocakjára vándorolt.

– Nemsokára szülsz, ugye?

– Jövő hétre vagyok kiírva.

Tom bólintott.

– És van társad? – kérdezte óvatosan. – A gyerek apja melletted áll?

Tashának nehezebbre esett, de végre kimondta:

– Nem, mert a gyerek apja Paul.

– Paul?

– Lefagyasztatta a spermáját. – Tasha tartott egy kis szünetet, aztán folytatta: – Ez a Mount Everest dolog... annyira dühös voltam rá! Nem sokkal azelőtt meghalt két hegymászó, de őt nem lehetett eltántorítani. Mindenképpen menni akart. Utolsó este, az indulás előtt azt mondta: „Mindent elrendeztem, szívem. Voltam a klinikán, és lefagyasztattam a spermámat. Mindent kifizettem hosszú évekre előre. Ha velem történne valami, szülhetsz egy kis Pault.” – Tasha nyelt egyet, aztán reszelős hangon tovább beszélt: – Talán vicc volt, talán nem, már sosem fogom megtudni. Amikor másnap elváltunk egymástól, éreztem, hogy többé nem látom viszont. – Oldalra hajtotta a fejét, úgy nézett fel ferdén Tomra. – Ez a baleset... olyan értelmetlen, olyan felesleges volt! Aztán jött Deidre, aki engem hibáztatott. Ordított velem a telefonban, egyszer még a munkahelyemre is bejött. Ezért költöztem végül Angliába. Tudtad, hogy én is orvos vagyok? Egy londoni kórház sürgősségi osztályán dolgoztam, és megpróbáltam elfelejteni Pault. De nem sikerült.

Hogyan magyarázhatná el Tomnak, mennyire csalódott a férfiakban! Egy nap felébredt, és tudta, hogy soha többé nem fog megbízni egyetlen pasiban sem. Ez viszont azt jelenti, hogy nem lehet családja, nem lehet gyereke.

– Szóval végül úgy döntöttél, hogy felhasználod Paul spermáját – vonta le a következtetést Tom.

– Miért ne? Paul rám hagyta a végrendeletében. Nem sokkal jobb így, mintha egy ismeretlen férfitől lenne gyerekem? – Védekezően a hasára tette a kezét, és egyszer csak kibuggyantak a könnyei. – Annyira akartam ezt a gyereket! – suttogta. Aztán mikor rádöbrent, hogy múlt időben fogalmazott, gyorsan hozzátette: – Akarom ezt a gyereket.

Tom a nő kezére tette a kezét, így most már négy tenyér simult Tasha pocakjára.

– Talán meghalt a baba?

– Még nem.

A férfi keze még szorosabban kulcsolódott a nő ujjaira. Tom jó orvos, gondolta Tasha. Paulnak egyszer az életben igaza volt: számíthat a bátyjára.

De joga van ahhoz, hogy őt terhelje a gondjaival?

– Mondd el, miről van szó – biztatta Tom nyugodt hangon, és Tasha mély lélegzetet vett.

– A baba kislány. Emilynek neveztem el a nagymamám után. Szóval... vissza kellett jönnöm Ausztráliába, hogy beültessék Paul spermáját. Amikor terhes lettem, helyettes orvosként dolgoztam. Minden rendben volt, egészen az utolsó ultrahangvizsgálatig. Balszívfél-elégtelenséget állapítottak meg. Szörnyen hangzik, de alaposan utánaolvastam, és van némi remény. Melbourne-ben van egy-két specialista. Hallottál már a Norwood-módszerről? Az újszülöttnek elég jó esélyei lennének a túlélésre. De aztán kiderült, hogy nem csak erről van szó. ASD-s is, pitvari sövényhiánya van. Az anyaméhben jól érzi magát, de ha megszületik, és működni kezd a tüdeje... A kardiológus szerint minél erősebb, annál jobb esélyei lesznek a szívműtéttel kapcsolatban. De nem várhatunk csodát. Lehet, hogy a kisbabám csak pár napig fog élni. Vagy pár óráig...

Milyen különös, hogy ki tudta mondani ezeket a dolgokat! Talán az orvos beszélt most belőle, nem az anya.

Tom arca semmilyen érzelmet nem tükrözött. Egy jó orvos nem mutatja ki az érzéseit, hanem átgondolja, amit hallott.

Talán azt mérlegeli éppen, mit mondhatna neki. De hát itt nincs mit mondani.

2. FEJEZET

Balszívfél-elégtelenség és ASD...

Tomnak még sosem volt ilyen esete. Hallott a Norwood-módszerről, amellyel megmenthetők azok az újszülöttek, akik szívelégtelenséggel születnek, de itt van még az ASD is.

Ekkor apró rezdülést érzett a kezén. A baba rúgott egyet.

Az anyaméhben még nem kell lélegeznie ahhoz, hogy oxigénhez jusson, ezért úgy tűnik, mintha minden rendben lenne. De ha megszületik, nem sok esélye lesz a túlélésre.

– Mi a helyzet a transzplantációval? – kérdezte Tashát.

Közben lelki szemeivel maga előtt látta a kis Pault, aki mindig vakmerő gyerek volt. A kisbabája azonban még nála is nagyobb kockázatot kell hogy vállaljon: meg kell születnie és életben kell maradnia.

– Te is tudod, milyen kicsi az esélye, hogy donorhoz jusson – mondta Tasha csendesen.

Igen, Tom is tisztában volt ezzel. A babának életben kell maradnia mindaddig, amíg nem találnak neki egy megfelelő új szívet, és még akkor sem biztos, hogy azzal a szívvel túl fogja élni.

Tashára nézett, és számos kérdés merült fel benne. „Hol vannak a barátaid? A családot? Miért vagy egyedül?”

Szúrást érzett a szívében. Tíz éve dolgozott háziorvosként, és szerette a munkáját. Szerette a városkát is, ahol lakott, és minden egyes páciensének a sorsát a szívében viselte. De ez most más volt. Ettől a történettől úgy érezte, elszorul a torka, és égni kezd a szeme.

Volt azonban itt valami más is... Legszívesebben magához húzta volna Tashát, hogy átölelje, és soha többé ne engedje el. Valami ösztönös érzés vezérelte, hogy megóvja minden bajtól. Szerette volna magára vállalni az asszony minden gondját-baját, de hát ez lehetetlen.

Ráadásul minél jobban eluralkodnak rajta az érzelmek, annál kevésbé tud neki segíteni. Most az a fontos, hogy a lehető leghiggadtabb maradjon.

– Hogy tudnék segíteni neked, Tasha? – kérdezte, miközben uralkodott magán, nehogy megremegjen a hangja. – Csak mondd meg, hogy mit tegyek!

Tasha felegyenesedett, és kihúzta magát, Tom pedig elengedte.

– Szükségem van egy szószólóra. Nem, Emilynek van szüksége szószólóra. Aki képviseli őt, és közbenjár az érdekében.

– Mit jelent ez?

– Én csak félig vagyok ausztrál – magyarázta Tasha. – Az apám angol. Itt születtem ugyan, de mivel a szüleim mindketten a katonaságnál szolgáltak, nem laktunk Ausztráliában soha. Tizenöt éves voltam, amikor ők meghaltak, én pedig a nagynénémhez kerültem Angliába. Ott végeztem el az orvosi egyetemet, aztán az Orvosok Határok Nélkül nevű szervezetnél dolgoztam szerte a világon. Így ismertem meg Pault. Volt egy lakásunk itt, Ausztráliában, de sosem maradtunk sokáig. Nem tudtunk gyökeret eresztetni, nem voltak itt barátaink. Ezért nem ismerem ki magam jól az itteni dolgokban. Úgy terveztem, hogy programozott szülés lesz, de most nehéz döntések előtt állok. Például... lehet, hogy döntenem kell arról, hogy leállítsák-e a gépeket, amelyek életben tartják Emilyt. – Tasha elhallgatott, aztán suttogva folytatta: – Kell valaki, aki segít, hogy tisztán lássak. Hogy tudjam, mit kell tennem. Mi az, aminek még van értelme, és mikor nincs mit tenni. Tom, én már nem bízom magamban. Paul egyszer azt mondta, hogy benned bízhatok. Te vagy az egyetlen, akihez fordulhatok.

Itt csak egy válasz volt.

– Igen, képviselni fogom Emily érdekeit – mondta Tom. – Támogatlak, Tasha, amiben csak tudlak.

– De hiszen alig ismerted Pault!

– Egy család voltunk, és te is hozzánk tartozol – jelentette ki Tom, és megfogta a nő kezét. – És csak ez számít.

– Hilda?

Tom házvezetőnője és Rhonda ikernővére idegesen vette fel a telefont. Éppen készen lett a Sztroganov-bélszínnel, és kikészítette a hozzávalókat a citromfelfűjthoz.

„Készíts valami finomat, Hilda!” – mondta neki Tom, mielőtt elment dolgozni. – Alice nyolcra jön, hogy megnézzük a naplementét. Légy szíves, a verandán teríts meg, és legyen virág, gyertya, miegymás! Tudod.”

Igen, Hilda pontosan tudta, hogyan képzei Tom a romantikus vacsorákat. De az is világos volt számára, hogy Tomnál mindig első a munka, a második pedig a szörfözés. A szerelmi élete a szerény harmadik helyezést kapta, vagyis ez a vacsora sem jelent többet, mint az összes eddigi.

– Igen? – kérdezte hát nem túl lelkesen, miután meghallotta Tom hangját.

– Változott a terv, Hilda. Nemrég meghívtam egy másik vendéget.

– Szóval romantikus vacsora hármásban? – Ez valami új volt.

A férfi felnevetett, de az asszony kihallotta belőle a feszültséget. Talán valami baj történt a rendelésen? Muszáj felhívnia Rhondát, amilyen hamar csak lehet...

– Nem, Alice-t lemondom. Meg fogja érteni.

Tuti biztos, hogy nem fogja, gondolta Hilda, de nem szólt semmit.

– Előkészítsem a vendégszobát?

– Igen, az jó ötlet. És legyen virág is.

– Ezek szerint hölgyvendég?

– Igen, Tashának hívják. A féltestvérem, Paul özvegye, és segítségre szorul. Addig marad, amíg szüksége van rám.

Cray Point Ausztrália egy félreeső csücskében volt, melyet földnyelv kötött össze a parttal.

– Ha megemelkedne a tengerszint, nemsokára egy szigeten csücsülnénk – mesélte Tom Tashának. – De a helikopter Melbourne-ből fél óra alatt ideér – tette hozzá megnyugtatóképpen.

– A császármetszést jövő hétre tervezted, de hátravan még két heted a terhességből. Mind a ketten orvosok vagyunk, tehát időben észrevesszük a szülés előjeleit, így időben be tudlak vinni a kórházba.

A verandán ültek, és Tasha a finom vacsorát fogyasztotta, amelyet Tom házvezetőnője készített.

Maga is csodálkozott, hogy egyáltalán bír enni. Az ultrahangvizsgálat óta rá sem tudott nézni az ételre, de most Tom odaült mellé, és kibámultak a végtelen tengerre.

– Mindig ugyanaz a forgatókönyv – húzta el a száját a férfi. – Egész nap csodás szél fúj, de mire végzek a rendelőben, eláll a szél, nem lehet szörfözni. Reggelente jobb a helyzet, de akkor meg hajlamos vagyok elfeledkezni a munkámról, és Rhonda leharapja a fejem, ha elkésem.

– Rhonda?

– Az asszisztensem. Egyébként Hilda ikernővére. Ők irányítják az életemet.

– Ezek szerint nincs családod, gyerekeid?

– Az én múltammal? – vágott egy grimaszt Tom. – Paul biztos mesélt neked az apámról. Amikor anya terhes lett velem, elvette feleségül, és ugyanezt megtette Paul anyjával is. De sosem maradt annyi ideig, hogy apa válhatott volna belőle. A felelősséget a feleségeire hárította, míg ő tovább futott a szoknyák után.

– És úgy gondolod, hogy ez örökölhető?

– Talán. Szeretem a nőket, de már harmincnégy éves vagyok, és nem találkoztam eggyel sem, akivel le akartam volna élni életem hátralevő részét. Viszont apával ellentétben én nem akarok olyan ígéreteket tenni, amelyeket nem tudok betartani. Szeretek itt élni, mert ismerem az embereket. Sokat segítettek nekünk anyámmal, amikor apa elhagyott bennünket. Ráadásul imádom szörfözni, és szerintem az itteni sós levegő konzerválja az embert.

– Ez azt sugallja, hogy háziorkosként nincs sok tennivalód.

– A turistákkal azért sok baj van. Egyik nap bejött egy nő, aki kibérelt itt egy lakást két hétre valami családi ünnep miatt. Annyira kikészítette a készülődés, hogy infarktust kapott. Szerencsére a bérbeadó időben észrevette, hogy valami nincs rendben, és a helikopter a melbourne-i kórházba

vitte. Időközben már majdnem felépült.

Tasha nevetett, és evett egy újabb falat húst.

Mióta nem nevetett? Hetek vagy hónapok óta?

Közben Tom tovább beszélt. Háziorként sok drámai vagy vicces helyzettel szembesült, és mindig boldogulnia kellett.

– Mi itt megszoktuk, hogy csak magunkra számíthatunk – mesélte. – Elég egy lerobbant autó vagy túl nagy dagály, és máris el vagyunk vágva a parttól... Adhatok még egy kis citromfelfújtat?

– Nem, köszönöm – hárította el az ajánlatot Tasha, aki a főfogás után megette a desszertet is.

– Fel fogunk hizlalni egy kicsit – mondta Tom. – Tudtad, hogy a babák állítólag már az anyaméhben is éreznek ízeket? És azt is hallja, ahogy beszélgetünk.

– Igen, de az orvos azt mondta...

– Tudom – szólt közbe a férfi, és megfogta Tasha kezét. – De Emily még él, és hall bennünket. Hallja a tenger moraját. Érzí a citrom ízét. Hát nem nagyszerű élet ez egy babának?

Tashát hirtelen megszállta a nyugalom, amelyben már olyan régóta nem volt része.

– Holnap elmehetnél fürödni – vetette fel Tom. – Csak feküdj rá a hullámokra a sekély vízben, és hagyd, hogy ringassanak. Ugye jó lenne, Emily?

Tasha döbbenetesen nézett rá, de a férfi tekintete már a vizet pásztázta.

Igaza van, gondolta Tasha. Akármilyen rövid lesz is Emily élete, most még él, és érzékeli a világot maga körül.

Tommál abban maradtak, hogy egy éjszakát tölt nála. Tasha jobban meg akarta ismerni, mielőtt elfogadja őt Emily szószólójaként.

Pault is csak akkor ismerte meg igazán, amikor már együtt éltek. Először tetszett neki, hogy a férfi egy felnőttnél Pán Péterként kalandnak látja az egész életet. Később rá kellett jönnie, hogy túl sok kockázatot vállal. A kaland olyan volt neki, mint másnak a drog.

Most azonban hálás volt a férjének, amiért nemcsak a spermáját hagyta rá, hanem Tomot is. Nem számít, hogy a férfi örökölte-e az apja szoknyabolond természetét. Csak az a fontos, hogy megfelelően fogja-e képviselni Emily érdekeit, és hogy ő támaszkodhat-e rá mint barátira, aki mellette áll a bajban.

Mire megvacsoráztak, Tasha már majdnem ülve elaludt. Tom megmutatta neki a vendégszobát, és ő úgy zuhant bele az ágyba, mintha hónapok óta nem aludt volna. Talán így is volt.

A férfi egy idő után résnyire nyitotta az ajtót, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e. Úgy tervezte, hogy ha Tasha ébren van, akkor hallgatnak egy kis zenét. De sógornője mélyen aludt. A hold fénye ráesett az arcára, amely most békésnek tűnt.

Tomnak uralkodnia kellett magán, hogy ne menjen be, és ne vegye a karjába. Szerette volna megővni mindentől, legfőképpen attól a tragédiától, amelynek az árnyékában élt.

Tíz év háziorkosi munka után megszokta, hogy felülkerekedjék a betegek problémáján, de ezúttal nem volt biztos benne, hogy sikerülni fog.

Gyorsan becsukta a vendégszoba ajtaját, és a dolgozószobájába ment. Tasha már a rendelőben átadta neki a betegdokumentációt.

– Ha Emilyt akarod képviselni, mindennel tisztában kell lenned – mondta neki.

Miután Tom alaposan áttanulmányozta az iratokat, keresgélni kezdett az interneten. Tudni akarta, mire lehet számítani az ultrahangos diagnózis után. Milyen komplikációk merülhetnek fel, milyenek az általános kilátások. Utánanézett annak a kardiológusnak is, aki Tashát gondozta.

Amit talált, attól cseppet sem nyugodott meg, sőt. Úgy tűnt, Emily számára nem sok remény maradt.

Úgy döntött, hogy felhívja egy barátja ismerősét, aki kardiológusként dolgozott az Egyesült Államokban.

Később egy londoni specialistát is sikerült elérnie.

Sajnos, egyikük sem biztatta sok jóval. Ezután fogta magát, és kiment a házat körbefogó verandára. Fából készült, melyet alaposan kicserzett és kifakított a tengeri szél. Egy része ráfutott a parti homokra, és végig tető borult fölé.

A ház régen a nagyszüleié volt, aztán az édesanyjáé. Itt mindig béke és nyugalom honolt, de Tom belsejében most zűrzavar uralkodott.

Ki is neki ez a gyerek? A fél-unokahúga?

Pault alig ismerte, Tashát pedig szinte egyáltalán nem. De akkor miért rázta meg ennyire a nő és a gyermeke sorsa? Az ő érdekükben meg kellene őriznie a hidegvérét, hogy átgondolhassa a prognózist, és érzelmek nélkül kezelje a várható helyzeteket.

Lehet, hogy Tashának más szószólót kellene keresnie.

Csak hogy nincs senki más. És még ha Tashának lenne is kire támaszkodnia, neki magának rá kellett döbbsennie, hogy többé nem akarja lerázni magáról ezt a terhet. Tasha mellett akar állni, amikor annak szüksége lesz rá.

Vajon mi ütött belé? Éjjel három óra van, és neki a délelőtti rendelés előtt még házhoz kell mennie néhány betegéhez.

– Meg kell szerveznem a helyettesítésemet – mondta ki félhangosan, amikor a közeljövőbeli teendőire gondolt.

Nem kellett sokáig törnie a fejét. Mary és Chris, egy nyugdíjas orvos házaspár már többször is kiségitte, amikor helyettesre volt szüksége, és ők is Cray Pointon éltek.

– Ráadásul most a családomról van szó – tette hozzá Tom, és akkor döbbsent csak rá, milyen furcsán hangzik ez.

A nő, aki a vendégszobában alszik kimerülten, és aki csak aznap bukkant fel az életében... ő lenne a családja?

3. FEJEZET

Tizennyolc hónappal később

A hullámok egyszerűen tökéletesek voltak. Talán már túl veszélyesek is. A szél megfordult, és a hullámverés kiszámíthatatlanná vált.

Reggel az idő annyira ideálisnak tűnt a szörfözésre, hogy mindenki, aki szerette a hullámlovaglást, sietett ki a partra. Most azonban meglepte őket a megváltozott időjárás. A legtöbben a parton ödöngtek, kivéve néhány kamaszt, akik nem féltek a veszélytől. Tom ismerte őket: Alex, James és Rowan nem törődtek a figyelmeztetéssel, hanem az egyre haragosabb hullámokat ostromolták.

Tom melléjük navigálta magát, és rájuk szólt:

– Ideje kimenni, fiúk! Az áramlat nekicsaphat benneteket a parti szikláknak.

– Éppen most kezd izgalmas lenni, öregem! – kiáltott vissza Alex vigyorogva. – Menj csak ki, mi maradunk!

Őrültek! – gondolta Tom. De még gyerekek, és ő felelősséggel tartozik értük. Jobbnak látta, ha nem megy ki a partra, hanem megfelelő távolságban marad, hogy szemmel tarthassa őket.

Öregem...

Harminchat éves. Már öreg lenne?

Ma este Susie eljön hozzá vacsorázni! Susie csoda szép nő. Egykorú vele, de sokkal fiatalabbnak néz ki, pedig van két gyereke, akiket ő nevel. A férjétől évekkal ezelőtt elvált.

Ha Susie itt lenne, nem engedné, hogy itt maradjon, és dacoljon ezekkel a több emelet magas hullámokkal.

Elnézett a kamaszok felé, akik éppen a következő hullámra vártak. Vajon itt hagyhatja őket?

Ebéd előtt még el kellene küldenie Tashának a szokásos heti fotót, amit megígért. De van ennek értelme? Van bárminek is értelme?

Tasha csak szűkszavúan reagált az e-mailjeire, és olyan rövid válaszokat írt, hogy talán jobb lett volna, ha egyáltalán nem felel.

Tom megpróbálta fenntartani a barátságukat, de nem nagyon sikerült. Talán ő is a mélységes gyászára emlékezteti Tashát.

Még az is megfordult a fejében, hogy nem is a sógornője miatt csinálja ezt az egészet, hanem saját maga miatt.

Emily rövid élete során Tom végig Tasha mellett állt, és teljesen természetesnek tűnt, hogy ő gondoza a kislány sírját. Az alatt a néhány nap alatt, amíg Emily élt, belopta magát a szívébe.

Vajon mi lehet Tashával? Hogyan éli tovább az életét?

Hirtelen rádöbbsent, hogy semmi kedve a szörfdeszkán egyensúlyozni és idióta kamaszokkal foglalkozni. Fel akart szállni az első repülőgépre, hogy Tasha mellett legyen.

De ez hülyeség! Tasha szemében ő az egyetlen kapocs a halott kislányához, és úgy tűnt, egyre kevésbé fontos a számára.

Abba kell hagynia, hogy folyton Tashára gondol!

Egyszer csak egy óriási hullám emelkedett ki a vízből, derékszöget alkotva a felszínnel. Közben a korábbi, partnak csapódó hullám is megindult visszafelé.

A fiúk nem néztek hátra, arccal a nyílt víz felé fordulva várták a nagy hullámot.

– Neee! – üvöltött fel Tom, milyen hangosan csak tudott. – Nekicsapódtok a szikláknak!

A hozzá legközelebb lévő két srác meghallotta, és bólintott, majd szembefordultak a parti hullámmal. Rowan azonban nem hallotta meg a figyelmeztetést.

Kiáltani már túl késő lett volna, a parti hullám már felkapta és repítette őket. Tom, Alex és James hagyta, hogy az óriáshullám a hátára vegye őket, hogy aztán a másik oldalon legördüljenek róla.

De mi lesz Rowannel?

Tom rettegve figyelte, ahogy a két hullám pont a fiú alatt csap össze. Rowan a víz alá került, amely veszélyesen közel fogja vinni a parti sziklákhöz.

Ahogy Tom kidugta a fejét a vízből, teljes erejéből úszni kezdett a fiú felé.

Nem jött e-mail.

Mióta Tasha visszatért Angliába, Tom minden vasárnap írt neki. De ma nem.

Először nem aggódott miatta, elvégre ő is orvos, Tomot nyilván sürgős esethez riasztották. Majd később ír, ha lesz ideje.

Csakhogya amikor lefeküdt aludni, még mindig nem jött hír Tomtól.

Tizennyolc hónap telt el Emily halála óta. Miután minden hivatalos ügyet lezártak, Tasha visszautazott Angliába. Maga mögött akarta hagyni a fájdalmat. Annyi ereje nem volt, hogy újra az Orvosok Határok Nélkül nevű szervezetnek dolgozzon, úgyhogy visszatért Londonba, és megint egy sürgősségi osztályon vállalt munkát. Annyit dolgozott, hogy ne maradjon ideje a gyással foglalkozni.

Általában egész jól elvult. Esténként vigasztalta a tudat, hogy megint sikerült túlélnie egy napot.

Segítettek Tom e-mailjei is. Megírta a legújabb Cray Point-i pletykákat, az érdekesebb orvosi eseteket, bemutatta az új ismerősöket. Azonkívül mindig küldött neki fotót Emily sírjáról, amely hol napfényben fürdött, hol eső áztatta. Vadvirágok nőttek körülötte, és távolabb látszott a tenger is.

A temetés után Tom felajánlotta, hogy gondozza a sírt, és rendszeresen küld róla képeket. Eddig be is tartotta.

„Gondoskodom róla, Tasha, ne aggódj! Mindig gondoskodni fogok Emilyről.”

Tashának minden vasárnap majd megszakadt a szíve, de várta ezeket a képeket. Csak rövid válaszokat írt, amelyekben köszönetet mondott a férfinak, és szégyellte magát, amiért semmi más nem jut eszébe. Annál is inkább, mert Tom remekül viselkedett vele, és a legnehezebb időkben is tartotta benne a lelket.

Ahhoz is ragaszkodott, hogy Emily – amennyi időt csak lehetett – ne az intenzív osztályon töltsön, hanem velük. Az orvosok először tiltakoztak, de aztán egyetértettek vele.

Tom azt is elintézte, hogy egy kedves fotós lány képeket készítsen Emilyről, aki tökéletes, gyönyörű csecsemő volt, és aztán a képekből összeállítson egy albumot a babáról, mintegy örök emlékül Tashának.

A temetés utáni napokat kettesben töltötték, üldögéltek a verandán, bámulták a tengert, és beszélgettek, vagy csak hallgattak.

Amikor három héttel a baba halála után Tasha azt mondta, szeretne visszamenni Angliába, hogy újra dolgozhasson, Tom ellenvetés nélkül repülőjegyet foglalt neki, és kivitte a reptérre. Búcsúzóul némán átölelték egymást.

Tashának nehezebbre esett elválnia a férfitől, és maga mögött hagyni a tragikus múltat. De legalább minden vasárnap kapott egy e-mailt, amely jobb kedvre hangolta, és amelyeket egy idő után már alig várt.

Hát jó, gondolta hétfőn reggel, amikor még mindig nem kapott egy sort sem Tomtól. Ennyi volt. A férfi mellette állt, amikor neki a legnagyobb szüksége volt rá, de már másfél év telt el. Végző soron nem töltheti azzal az összes jövő vasárnapját, hogy Emily sírját fotózza.

Pár hónapja Tashának támadt egy merész gondolata a jövővel kapcsolatban, amely nem hagyta nyugodni.

Mi lenne, ha mégis megpróbálná?

Mit szólna hozzá Tom?

De aztán leintette magát.

Tom semmilyen szerepet nem játszik az életében. Miért is játszana?

Talán jobb is, hogy megszakadt köztük a kapcsolat, különben a gondolatai folyton Emily, Tom

és Cray Point körül járnának.

4. FEJEZET

Hat héttel később

Tashának megerőltető műszakja volt a sürgősségin. A kórház London olyan negyedében állt, ahol szegényebb emberek éltek, akik szociális és anyagi gondokkal küszködtek. Sok volt a munkanélküli, illetve a kallódó és unatkozó fiatal, akik a drogokhoz nyúltak. Ma például két késelés sérültjeit kellett ellátnia.

Fáradt volt, de nem bánta. Arra vágyott, hogy hazaérjen, és belezuhanjon az ágyba.

Hetek óta rosszul aludt. Csak nem azért, mert Tomtól már nem érkeztek e-mailek?

Persze ő tehet róla, amiért kurta, szűkszavú, rideg válaszokat küldött. Sohasem írta meg, mennyire örült ezeknek a leveleknek. Az is igaz, hogy ezek mindig sót szórtak a sebébe, hiszen újra meg újra belehasított a szívébe a fájdalom, amikor meglátta a lánya sírját. De az volt az utolsó, amire vágyott, hogy elfelejtse Emilyt.

Belenézett az orvosi szoba tükrébe, és elgondolkodott. Vajon hogyan lehet feldolgozni egy kisbaba halálát?

Egyik énje vágyott egy újabb gyerekre, de persze nem volt hozzá bátorsága. Arról nem is beszélve, hogy hátha örökletes szívbetegségről van szó.

– Tasha, téged keresnek! – szolt hozzá Ellen, a főnővér. – Két hölgy. Már két órája várnak, mert nem akartak zavarni a munkádban. A váróban ülnek, adtam nekik teát és kekszet. Nagyon kedvesek.

– Kedvesek?

A sürgősségin számos tragédiát kellett átélniük nap mint nap. Előfordult, hogy elhunyt betegek hozzátartozói megjelentek, hogy beszélgessen velük elvesztett szeretettükről. Ilyenkor Ellen előkereste a halott aktáit, hogy felelevenítse, mi történt vele.

– Személyes ügyben jöttek – közölte Ellen. – Azt mondják, nem valamelyik volt betegünkről van szó. Ausztráliából érkeztek. Hilda és Rhonda. Középkorú asszonyok, az egyikük köt, a másikat horgol.

Hilda és Rhonda! Tasha csak két testvért ismert, akiket így hívnak.

– Mondjam nekik azt, hogy nem érsz rá? – ajánlotta Ellen. – Biztosan megértenék.

Tasha szíve azonban nagyot dobbant. Vajon mit akarhatnak? Történt valami Tommal?

Á, Tom nyilván a verandán ül, vagy szörfözik, vagy épp az aktuális barátnőjével vacsorázik. Hogy is hívják? Alice? Nem, ő már a múlté. Aztán jött Kylie, Samantha és Susie...

Ezek a Blake fiúk!

Somolygott, miközben belépett a váróba. Hilda és Rhonda felállt. Látszott rajtuk, hogy nem Tom szerelmi életéről akarnak beszélni.

– Subarachnoideális vérzés? – Tasha rámeredt a két nőre, és nem akart hinni a fülének. – Tomnak agyvérzése van?

Hilda és Rhonda egyszerre bólintott, majd egyikük megszólalt:

– Valahogy olyan más lett, Tasha.

– Biztos az orvosi öltözék miatt.

A két nő megrázta a fejét.

– Nem, sokkal fiatalabbnak látszik – vélte Rhonda. – A legtöbb nő öregebbnek nézne ki azok után, ami magával történt.

Kedvesen átölelte Tashát, ugyanúgy, mint amikor Cray Pointban elbúcsúzott tőle.

Látszott rajtuk, hogy nem szívesen beszélnek Tomról, de aztán Rhonda előrúkkolt a rossz hírről:

– Baleset érte szörfözés közben. Őszerinte csak egy kis vágás volt, amit össze kell varrni, de aztán rémes fejfájás gyötörte. Elvesztette az eszméletét. Képzelheti, mennyire aggódtunk érte!

Hívtuk a mentőhelikoptert, ami Melbourne-be vitte. Az orvosok szerint az utolsó pillanatban ért be a kórházba, hogy megmentsék.

– De teljesen rendbe fog jönni – szólt közbe gyorsan Hilda, mivel látta, mennyire elsápadt Tasha.
– Idővel... Azt mondják, olyan ez, mint egy kisebb stroke. Tom úgy tesz, mintha minden rendben lenne, de ez nem igaz.

– Hogy történt a baleset? – kérdezte Tasha.

– Egy viharos téli napon kiment szörfözni – sóhajtott Hilda. Őszerinte minden szörfös bolond volt, de Tom vitte a prímet. – Hatalmas hullámok jöttek, és volt néhány fiatal, akik meggondolatlanul viselkedtek. Túl közel merészkedtek a sziklákhoz, és Tom meg akarta menteni az egyiküket, aki veszélybe került. Beverte a fejét, rémesen nézett ki. Mary és Chris... találkozott már velük? Ők is orvosok, egy idősebb házaspár, helyettesíteni szokták Tomot szükség esetén. Összevarrták a sebét, és megmondták neki, hogy csináltasson egy CT-t. Tom persze nem fogadott szót, aztán este... Mondjuk úgy, kész szerencse, hogy aznap tovább maradtam. Azt füllentettem, hogy ki kell takarítanom a spájzot, de ez csak ürügy volt, hogy szemmel tarthassam. Mivel Tom lemondta az esti randit a legújabb barátnőjével, sejtettem, hogy nem érzi jól magát. Csak turkálta az ételt, aztán azt mondta: „Hilda, a fejem...” És eldőlt, mint egy krumpliszás. Nem vesztette el teljesen az eszméletét, de mire a mentőorvos megérkezett, nem tudta mozgatni a bal karját és lábát.

– Melbourne-be érve azonnal megoperálták – vette át a szót Rhonda. – Két hétig tartották bent, és azt mondták, teljesen fel fog épülni. De Tom nagyon türelmetlen, és teljesen elzárkózott azelől, hogy rehabilitációra menjen. Azt állítja, otthon is tudja végezni a gyakorlatokat. Egy szó, mint száz: most otthon van Cray Pointban, és úgy tesz, mintha semmi sem történt volna.

– De ez nem igaz – állította Hilda. – A bal oldala még mindig nem mozog úgy, ahogy kellene.

– Például nem tud autót vezetni – folytatta Rhonda. – A kórházból azzal a feltétellel engedték ki, hogy mindennap jár a rehabra, és két hónapig csak arra koncentrálni, hogy teljesen felépüljön. Ő viszont azt állítja, hogy nincs ideje ilyesmire.

– Egyszer bementem a dolgozószobájába – mesélte Hilda –, és hát... ott voltak az íróasztalon az orvosi papírjai, szóval beleolvastam. Azt írják, hogy ha nem tartja be az utasításokat, akkor ez az állapot maradandó lehet. Mary meg Chris időközben nagyszülők lettek, és a lányuk nincs egészen jól. El kellett utazniuk hozzá, úgyhogy most Tom az egyetlen orvos Cray Pointban.

– Tom feladott egy hirdetést, amelyben helyettest keres – vette át a szót Rhonda. – Persze erről sem szabadna tudnunk – pirult el az asszony.

– Gondolom, ezt is véletlenül találta meg – jegyezte meg tapintatosan Tasha.

– Igen, ott volt a képernyőn. De hát senki sem jelentkezett. Tomnak nagyon fontosak a betegek, és úgy végzi a munkáját, mintha mi sem történt volna, ami nagyon megerőltető neki ebben az állapotban. Tegnap este, mielőtt elindultunk volna, történt egy baleset, és Tom odament abban a rémes viharban, hogy csillapítsa a sofőr vérzését.

– Muszáj volt eljöttünk – remegett meg Rhonda hangja. – Tudja, mi angolok vagyunk, harminc éve költöztünk Cray Pointba, amikor feleségül mentünk egy testvérpárhoz. A szüleink viszont még itt élnek, és anyánk nemrég meghalt. Apa nem találja a helyét, nagyon el van keseredve, szóval muszáj volt otthagynunk csapat-papot, és idejöttünk. Magára kellett hagynunk Tomot. Szeretnénk apát magunkkal vinni Ausztráliába, de eltart egy darabig, amíg eladjuk a házat, elintézzük a letelepedési engedélyt, és a többi.

– Nagyon aggódunk Tom miatt – vallotta be Hilda. – Nem boldogul egyedül, és még hetekig is eltarthat, amíg visszatérhetünk hozzá. Nincs senki, aki odafigyeljen rá, és ő nem tud vigyázni magára. És akkor Rhondának támadt egy ötlete: mi lenne, ha megkeresnénk Tashát? Elvégre maga és Tom egy családhoz tartoznak.

A szavak egy ideig ott visszhangzottak a levegőben.

– Egy ideje már nem írt nekem – mondta csendesen Tasha.

Rhonda bólintott.

– Tom senkivel sem akar beszélni arról, ami vele történt. Tudom, hogy nagyon sokat kérünk, de Tom sosem keresné meg, és Hilda tudta, hogy maga hol dolgozik...

– A címem is ott volt az íróasztalon? – mosolyodott el, mire a két asszony is rámosolygott a könnyein át.

– Már nem emlékszem tisztán – motyogta Hilda.

– Tomnak segítségre van szüksége – szólt közbe határozottan Rhonda. Aztán hozzátette: – Magára van szüksége.

Tasha agya egyfolytában járt. Tíz óra kemény munka után fáradtnak kellene lennie, de most csak Tomra tudott gondolni. A férfi nem azért nem írt neki, mert elfeledkezett róla, hanem azért, mert bajba került.

– Mi van... Susie-val? – kérdezte tanácstalanul. – Ő nem tudna segíteni?

A két asszony egyszerre hördült fel.

– Tomnak nem erőssége, hogy megfelelő nőt válasszon. Általában csak haszontalan szépségek bukkannak fel az oldalán. Susie például meg sem látogatta a balesete óta. És ő nem orvos vagy nővér, szóval nem is tudna neki igazán segíteni. De maga orvos, kedvesem. Ezért vagyunk itt.

– Azt akarják, hogy utazzam Ausztráliába?

Hilda és Rhonda összenéztek. Az arcukon nem sok remény tükröződött.

– Megtenné? – kérdezte Hilda fojtott hangon.

Tasha úgy ledermedt, mint egy óz a ráeső reflektorfényben.

Ha nagyon akarna, el tudna utazni. Múlt héten munkába állt két új orvos a sürgősségin, akik át tudnák venni a műszakját.

Csakhogynem vissza kellene térnie Ausztrália, oda, ahol a kislánya meghalt, miután hét napig élt. Minden a tragédiájára emlékeztetné.

De hát Tom is végig mellette volt, amikor a legnagyobb szüksége volt rá. És Emily annyi szeretetet kapott tőle!

– Ő az unokahúgom – jelentette ki a férfi, amikor Tasha hullafáradt volt, és már nem tudta gondját viselni a lányának. – Pihenj pár órát, addig én ringatom, és ígérem, nagyon vigyázok rá.

A temetés után Tasha napokig csak aludt, Tom pedig gondoskodott róla. Ez persze nem nagyon tetszett az aktuális barátnőjének, Alice-nek, aki szépen el is maradt.

Tasha bocsánatot kért a férfitől, amiért elijesztette Alice-t, de Tom csak legyintett.

– Nem érdekes. Alice tudta, hogy nekem nem jelentenek sokat az efféle viszonyok. Egész Cray Point tudja.

Tasha hirtelen megborzongott.

Ez valójában nagyon nyugtalanító. Tom kedves és gondoskodó, de úgy váltogatja a nőit, mint más az alsóneműjét, és imád szörfözni. Ugyanúgy szeret kockáztatni, mint Paul.

Legjobb lenne távol tartania magát a másik Blake fiútól, de hát tartozik neki. Még hozzá nagyon sokkal...

Tasha érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, és gyorsan visszapislogta őket. Hilda jelentőségteljesen Rhondára nézett, aki előhúzott egy csomag papír zsebkendőt. Aztán a két nő egyszerre ölelte át Tashát.

– Ó, kedvesem! Nem lett volna szabad idejönnünk! Tom végül is boldogul, úgyhogy felejtse el ezt az egészet! Meg sem történt.

Az ölelés oxytocint szabadít fel – ezt Tasha megtanulta az orvosi egyetemen –, ami többek között felébreszti az emberekben a vágyat, hogy segítsenek egymásnak.

Még mindig nehezebb esett arra gondolni, hogy Ausztráliába utazzon, de hirtelen eszébe jutott, hogy akkor közel lenne ahhoz a klinikához, ahol Paul spermáját tárolják. Mi lenne, ha újra megpróbálná? Akkor Emilynek lenne egy húga vagy öccse...

Döntésre jutott.

– Természetesen odamegyek. Szükségem van egy-két napra, hogy mindent elrendezzek, aztán indulok.

– Ó, Tasha! – kiáltott fel egyszerre Rhonda és Hilda.

– De kérem, ne szóljon előtte semmit Tomnak! – kötötte a lelkére Rhonda. – Azt állítaná, hogy jól van, és magának eszébe se jusson odautazni. Minket pedig rövid úton kirúgna, amiért

beleavatkoztunk az életébe.

Tasha elmosolyodott.

– Rendben. Meglepetés lesz. Remélhetőleg nem találom éppen Susie-val az ágyban, amikor betoppanok.

– Biztosan nem – vágta rá Hilda, de azért volt egy szemernyi kétség a hangjában.

5. FEJEZET

Tom már hetek óta nem látogatta meg az idős Mrs. Carstairst az otthonában. Az asszonyt nemrég tüdőgyulladással kezelték, és még mindig gyenge volt. A lánya szerette volna elvinni magához Melbourne-be, de ő ragaszkodott hozzá, hogy a saját házában maradjon.

Nem csoda, gondolta Tom, hiszen Margaret háza a földnyelv legmagasabb pontjára épült, ahonnan pazar kilátás nyílt a tengerre.

Tom szerette volna megnézni, hogy van, de nem tudott autót vezetni, és gyalog sem tudta volna megtenni a meredek utat a házig. Amikor túl volt a műtéten, alig tudta mozgatni a bal kezét és lábát. A helyzet azóta valamennyit javult, de nem eléggé. Még mindig húzta a lábát, és ezt nem hagyhatta figyelmen kívül.

Nem tagadhatta le önmaga előtt, hogy még mindig nem jött rendbe.

Általában Karent, a helybeli taxist kérte meg, hogy fuvarozza, ha szükség volt rá, de mióta Karen szemtanúja volt, hogy alig vonszolta magát, amikor segíteni akart egy balesetet szenvedett sofőrön, kerek perccel megmondta, nem fog segíteni abban, hogy Tom másokkal foglalkozzon a saját állapota helyett.

Megcsörrent a telefonja, és Tom abban reménykedett, hogy nem kell kimozdulnia otthonról. Sajnos, az öreg Bill Hadley jelentkezett, aki egy meredek lépcsősor tetején lakott. Elest az otthonában, és most fájdalmasan nyögött.

– Halló, doki! Tudom, hogy még sántikálsz, de elestem, és senki sem hallja, ahogy kiabálok. Biztos mindenki dolgozik. Nem tudok felkelni, szerintem eltörött a lábam. Még szerencse, hogy nálam volt a mobilom, nem igaz? Ide tudnál jönni?

Bill Hadley-t kemény fából faragták, Tom tudta, hogy nem vaklárma, ha azt állítja, hogy nem bír felkelni. De hát ő nem tud felmenni azokon a lépcsőkön!

– Felhívom az ügyeletet, és szólok Brendának, hogy maradjon melletted, amíg meg nem érkezik a segítség – mondta a telefonba. Bill hallgatott. – Brenda rögzíteni tudja a lábadat, és akkor nem fog annyira fájni.

– Adhat nekem fájdalomcsillapító injekciót is?

– Igen. – Tom nem szívesen mondta ezt. Igaz, hogy telefonon is engedélyt adhat a fájdalomcsillapító alkalmazására, de nem szívesen tett volna ilyet anélkül, hogy megvizsgálná Billt. Az öregnek egyéb betegségei is voltak, ami jelentett némi kockázatot. – Sajnálom, nem tehetek többet – mondta nagyot sóhajtva. – Ne mozogj, akkor kevésbé fáj a lábad!

– De, tehetünk.

Tom felnézett, és kiesett a kezéből a telefon.

Tasha állt az ajtóban. De egy egészen más Tasha, mint amilyenre emlékezett.

Az a régi Tasha hullafáradt volt, a haja kócos, az arca sápadt, és ormótlan tréningruhát hordott.

Még akkor is, amikor felszállt a repülőre, hogy Angliába menjen, úgy nézett ki, mintha háborús övezetből menekülne.

Ez a nő itt fekete nadrágot viselt fehér blúzzal, mely elegánsan hangsúlyozta tökéletes alakját. A haja egészségesen csillogott, és lágy hullámokban omlott a vállára, melyre egy kék pulóvert kötött.

Most letette a bőrröndjét, és Tomra mosolygott.

– Szia!

– Szi... szia! – motyogta a férfi.

– Egy beteged hívott? Talán csak nem Bill? Jól hallottam, hogy valószínűleg eltörte a lábát?

– Igen, de...

– Azért jöttem, hogy segítsek. Elvihetem a kocsidat? És szükségem lenne a beteglapjára is, ha elő tudod keríteni. Odaadod az orvosi táskádat?

Tom meg sem tudott szólalni. Úgy érezte, mintha elfogyott volna az oxigén a szobában.

Tasha megrázta a fejét, és felvette a földről a telefont.

– Bill? Itt Tasha Raymond. Hallottam, mi történt. Dr. Blake sógornője vagyok, és orvos. Azért vagyok itt, hogy helyettesítsem, amíg teljesen rendbe nem jön. Mondja el, kérem, hogy pontosan mi történt!

Bill egy darabig hallgatott, aztán megismételte mindazt, amit Tomnak mondott. Végül hozzátette:

– Jó lenne, ha ide tudna jönni, doki.

Hát ilyen könnyen ment? – gondolta Tom döbbenetben. De nem törheti ezen a fejét, mert Cray Pointnak orvosra van szüksége, és Tasha hajlandó őt helyettesíteni.

– Öt perc, és ott vagyok! Még emlékszem, hol lakik – mondta Tasha az öregnek. – Tartson ki, Bill! – Miután elköszönt tőle, Tomhoz fordult. – Örülök, hogy látlak. Sajnálom a balesetedet. Rhonda meg Hilda szerint szükséged van rám, és szerintem igazuk van. Szóval eljöttem. Nos, mit kell tudnom Billről?

– Tasha, boldogulok egyedül is. Odamegyek én.

A nő vizsgálódó pillantást vetett rá.

– Hányast adnál a bal lábadnak egy tízes skálán?

– Nyolcast – mondta Tom, de nem nézett a szemébe.

Tasha kivárt.

– Na jó, hatost. De...

– Nincs semmiféle „de”. Azért repültem ide Londonból, hogy segítsek. – Futó puszit nyomott a férfi homlokára, amit Tom alig érzett. – Szóval használhatom a kocsidat?

Kis ideig farkasszemet néztek egymással. Tom rádöbben, hogy nincs más választása. Egyszerre érzett dühöt és megkönnyebbülést.

– Köszönöm a segítséget – bólintott lassan. – De Tasha... vigyél magaddal!

A nő vezetett, Tom pedig mellette ült, és gondolkodott.

Tasha forgószélként tért vissza az életébe, és ő alig ismert rá. Egyszerűen csodásan nézett ki, látszott rajta, hogy ura az életének, és sikerült feldolgoznia az őt ért tragédiát. Orvos volt, és profi módon kezelte a vészhelyzeteket.

Annak idején sokat sétált Cray Pointban, tehát nem okozott neki gondot, hogy odataláljon Bill házához.

Egy darabig egyikük sem szólalt meg, aztán Tom nagyot sóhajtott.

– Rhonda és Hilda... Tudhattam volna!

– Londonba kellett utazniuk a szüleik miatt, és megkerestek, hogy elmondják, mi történt veled.

– Nem volt hozzá joguk.

– Dehogynem! – Tasha hangja ellágyult. – Amikor másfél évvel ezelőtt bajban voltam, te is, és ők is végig mellettem álltatok. Ha te nem engeded, hogy segítsek neked, legalább hadd segítsek Cray Point lakóinak!

– Egyszerűen otthagytad az állásodat, és iderepültél?

– Ahogy te is segítettél nekem: gondolkodás nélkül. Van még kérdésed?

Ezernyi, gondolta Tom, de pillanatnyilag egy sem jutott eszébe.

– Nagyszerű, dr. Blake – mosolyodott el Tasha. – Remélem, a továbbiakban is ilyen együttműködő leszel.

– Együttműködő?

– Be kell tartanod az orvos utasításait. Pihened kell, és részt vened a rehabilitáción. Rhonda szerint komolyabb fájdalmaid vannak, mint állítod, nem is alszol éjjelente. Mindennap el kellene járnod fizioterápiára, csak nem merted orvos nélkül hagyni Cray Pointot.

Tom keserűen nézett a beteg lábára, de nem tiltakozott.

– Megérkeztünk, ugye? – kérdezte Tasha, amikor megállította a kocsit a lépcsősor alján.

Cray Point eredetileg egy kis halászfalu volt, sok régi házzal, és Bill volt az utolsó halász, aki